

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

(Στο θεραπευτήριο του γιατρού 'Ιβάν 'Ιζνικόφ)

18 Δεκεμβρίου, πρωί

«... Είμαι πιά καλά... Τό νοιώθω τώρα κινώσ από τό άνοιχτό παρίθυρο γλυστρά μιά λουρίδα χειμωνιάτικου ήλιου και στον γλαυκόν όρίζοντα ύψώνονται τά τεφρά σύννεφα.

Μιά γαλήνη άπλώνεται μέσα μου και στο μυαλό μου, πού ένα βρος σά λυωμένο μολύβι τό γέμιζε, ξανάρχεται μιά ξεχασμένη σκέψις πού με κάνει νάναπνέω γοργά.

Θααρῶ πῶς θά με πιάσει πάλι μιά νευρική κρίσις, πῶς ἡ άγωνία θά μπηξί κι' αὐτή τή φορά τά νύχια της στο κρέας μου!

Είμαι τρομερά λυπημένος...
Χίλιες δυό ιδέες στριφογυρίζουν στο μυαλό μου.

Κατά τό μεσημέρι

'Αγαπούσα τήν γυναϊκά μου πεθαμένη, ὅσο και ζωντανή. 'Η εϊκόνα της ἔμεινε στά μάτια μου, και τό ἥσυχο χαμόγελό της δέν ἤθελε νά σβύσῃ. 'Ενοιῶθα τήν πεθαμένη κοντά μου, τό πρω' μόλις άνοιγα τά μάτια μου και τό βράδυ ὅταν ἔκλεινα τήν πόρτα τοῦ δωματίου μου. 'Ηταν πίσω μου σάν ἴσκιος πού γλυστρούσε άθόρυβα, ὅπως κρυβόταν, ὅταν ἔξοῦσε, πίσω από τό παραθυρόφυλλο, για νά μου κινή ἐκπληξι. Σταματοῦσα τό βράδυ μπροστά στην εϊκόνα της πού πάντοτε χαμογελοῦσε και άφίνα τά μάτια μου νά θολώνουν από δάκρυα. Γυρνοῦσα σπῆτι με τριαντάφυλλα στα χέρια, γιατί τ' άγαποῦσε ἡ Μάλβα τά τριαντάφυλλα, και μέσα στης άχτινες τοῦ φεγγαρίου, κάτω από τά πυκνά φυλλάματα της βεράντας ἐξακολούθησα νά τήν βλέπω μπρός μου.

Κι' ἄς εἶχε πεθάνει από τόσο καιρό.
Και ὕστερα ἤρθε ἡ φρικτή μέρα, μιά μέρα μουντή και βουβή, πού ἔπεσε σάν μαῦρο πανί μπροστά μου—για νά με κλείσει μέσα στο κάστρο της άγωνίας και της φρικῆς.

'Ενας τρομερός ἐπιάλτης ὠρθώθηκε μπρός μου.
Μιά άγωνία φρικτή...
Εἶχα μπη στο κλειστό δωμάτιο της γυναϊκας μου και στο πρῶτο σιγῆρι τοῦ κομποῦ της βρήκα ένα δεματάκι από γραμματα.
'Απ' ἔξω από τό δέμα μιά σημείωσι με τό χαρακτηρῆά της, με διέταξε νά τά ἐξαφανίσω μόλις βγῆ ἡ τελευταία της πνοή.
'Εφθασα εἰς τό τζάκι, άναψα ένα σῆρτο και τά πέταξα στη φωτια.

Γύρω από τά χυμένα χαρτιά χοροπήθησε μιά φλόγα.
'Ω φρικτή στιγμή!... Καθῶς ἐκαίγοντο, ἔρριξα τό βλέμμα μου σ' αὐτά και μέσα στης φλόγες διάβασα τή λέξη «ἀγαπημένη μου»...
Αὐτό ἦταν ὄλο. 'Η ὑποψία μου δάγκωσε τη καρδιά.
Με τό χέρι μου ἔσβησα κ' ἔσπασα από τή φωτιά ὁ τι ἦταν δυνατόν νά σωθῆ και θέλησα νά μάθω τῶ περιεχόμενο. 'Ετρεμα ὀλίκληρος, τό αἷμά μου εἶχε παγώσει και τά δόντια μου μένανε σφιγμένα. 'Ενας ξένος πρῶς τό σπῆτι μας, ένας «άλλος» ἔγραψε ἀοφιλῶς στη γυναϊκά μου φλογερῶ γράμματα πάθους κ' ἔρωτος.

'Ενας «άλλος» μιλοῦσε για τό «παιδί πού θ' ἄρθῃ στο φῶς και πού ὁ άντρας της θά τό νομῆξ για δικό του»! Για τό «παιδί πού θά φέρῃ τήν εὔτυχία, μά πού θά μάθῃ νά φωνάζῃ πατέρα

έναν ἄλλον πού ποτέ δέν ὑπήρξε τέτοιος!» Και τήν ὥραν αὐτήν άνοιξε ἡ πόρτα άπότομα, και μπήκε χωρίς νά μιλήσῃ τό «κορῆσι μου, τό κορῆσι τοῦ άλλου, τό παιδί του!» Χάθηκε μιά μένα ὁ κόσμος! Εἶχα βυθισθῆ μέσα σέ μιάν ἄβυσσο και μέσα σ' αὐτήν τό ἀδιάπεραστο σκοτάδι αντίφραξα δυό μάτια μαῦρα, τά μάτια ἐκείνης τῶς αἰσιῆς! Δέν ἔνοιῶθα τόν κόσμο. 'Αρπαξα 'στά χέρια μου τή μικρή πού με κυτιοῦσε ἀκόλια ἀκίλητα και θέλησα νά τήν κυτιέξω καλά στο πρόσωπο, στα μάτια, νά ὄω τό εἶδωλο τοῦ ψεύτη, τοῦ ἀνανδρου ἐκείνου, πού ἀπρόσκλητος ἔρχόταν νά κλέψῃ τήν εὔτυχία ἑνός συζύγου. Τίποτα δέν ἔνοιῶσα! Τίποτα

δέν εἶδα! 'Ηταν μπροστά μου τό κορῆσι αὐτό ἀμίλητο, ἀγριεμένο φοβισμένο, και τίποτ' ἄλλο.
Κατόκι ἄκουσα μιά φωνή γοργή, φρικτή, πονεμένη. Τή φω-

νούλα του. Εἶχε τρομάξει... Κιτέβηκα ἀσυναίσθητα τά μαρμάρινα σκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ μου. 'Οξῶ ἦταν παγωνιά κ' ἔνα χλόνη πυκνό σκέπαζε τά σοκάκια και τῆς στέγες.

Νιφάδες χοντρές στριφογυρίζαν στον ἄερ τ.
Βρήκα ἐν' ἀμάξι μπροστά μου.
'Εν' ἀμάξι μαῦρο, θλιμμένο, πού ἦταν σά νά συμβόλιζε κάτι τι, σά νά περιμένε ἐμένα ἐπίτηδες. Μπήκα μέσα και ξεπλώθηκα ἀπυρδισμένος. Τίποτ' ἄλλο δέν ἔνοιῶσα για πολύ ὠρα. Μόνο μιά στιγμή ὁ ἀμαξῆς με σκούνησε και με ρώτησε:
—Πού ἐπιθυμῆ νά πάῃ ὁ καλός ἀφέντης;
Δέν ἤξερα πού θά πῆγαίνα. Θά ἴθελα νά μου ἀπαντήσῃ ἐκείνος, νά μου πῆ, ὅπως ἦταν φυσικό, πού θά πῆγαίνα, γιατί ἤμουν τώρα ὀλομόναχος μέσα σένα κόσμο ξένο και παγερό, μέσα στην ἄβυσσο της άγωνίας και της μοναξιάς.

'Ολα σβῆσαν στα μάτια μου.
Μιά μπότα βαρειά με πάτησε στο στήθος και ένα χέρι παγωνένο με ἀνάγκασε νά γύρω τό κεφάλι πίσω. Δέν μπορούσα ν' ἀναπνεύσω, μου εἶχαν ἀραιέσῃ τόν ἄερα, μου ἔδεσαν τό στόμα, τά χέρια και μόνο τά μάτια μου ἐπλογίζοντο κι' ἔβλεπα μπρός μου φωτιές, φλόγες κι' αἷματα.

Τ' ἀπομεσήμερο

'Ο ἀγέρας πού ἔρχεται από τό παράθυρο εἶνε δροσερός.
Τό κεφάλι μου καίει.

Αὐτά πού συλλογίζομαι με κουράζουν τρομερά.
'Η ἀναπνοή μου γίνεται μιά στιγμή βαρειά, δύσκολη...
Τό ἀπομεσήμερο τέλος, μιά κυρία μαυροφορεμένη με ζήτησε στο θεραπευτήριο. Εἶχα ξεζαλισθῆ.

Τήν ἐδέχτηκα και κάθησε δίπλα μου.
Μου μίλησε με συστολή για ἔνα δεματάκι ἐπιστολῶν πού εἶχε ἐμπιστευθῆ στη γυναϊκά μου, νά τῆς φυλάξῃ—ἐπιστολές σταλμένες από ἔνα ἀγαπητό τη; πρόσωπο. Μου ἤρθε νά ριχτῶ νά τήν ἀγκαλιάσω.

'Ὅστε ἡ ἐπιστολές δέν ἦσαν της γυναϊκας μου;... Τί ἀνακούφισις! 'Ενα βουνό σηκώθηκε από τό στήθος μου...

Εἶμαι τώρα ἐντελῶς καλά. Τό νοιώθω. Τά ἐξέχασα ὄλα.
Θυμοῦμαι τή πεθαμένη γυναϊκά μου, τή Μάλβα μου, και δακρύζω. 'Αγκαλιάζω και φιλοῦ τή κοροῦλά μου.
'Η άγωνία ἐπέρασε, Θεέ μου, ἐπέρασε!

Εἶχα ἀπατηθῆ, Μάλβα, γυναϊκοῦλά μου, συγχώρησέ με από τά βάθη τοῦ τάφου σου. Νά! κλαίω!...
ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΣΟΦΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Στης ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις χρειάζονται ψευδεις ἀπαντήσεις.
Γερμανικὴν Ρητόν

'Αγαπᾶν εἶναι ζητεῖν από ἔνα ἄλλον τήν εὔτυχία, ἤτις μᾶς λείπει.
Ρωσῆδρ

'Εκείνος πού νυμφεύεται πάρα πολύ ἄργά νυμφεύεται για τούς γειτόνους του.
Αὐδαλονσαιική Παροιμία

Βιαστικός γάμος, μακρὰ μεταμέλεια.
Γερμανικὴ Παροιμία

'Αγγλος ἐξιταλισθείς, εἶναι διάβολος ἐνσαρκωμένος.
Ἰταλικὴ Παροιμία

Αἰλύπαι κόφτουν γόνατα κ' οἱ λογισμοἱ γερνοῦνε.

Γυναίκα και χειμωνικό ἡ τύχη τά διαλέγει.

Δέν με μέλει πῶς γηρίζω, ὅσο ζῶ τόσο μαθαίνω.
Δημιώδεις Ἑλλ. Παροιμιαί

